

Een nacht in de Costa Liguria

De trein van acht uur komt keurig op tijd tevoorschijn uit de bergtunnel en houdt stil in het kleine station van Vernazza. Ik klim vanaf het lage perron naar binnen en verdwijn met trein en al in de volgende tunnel om een kwartier later in Lévanto te arriveren. De opkomende hitte slaat me bij het uitstappen in het gezicht en ik bedenk dat het geen slechte dag is om op het water te zitten.

Ik hoor de dames nog voordat ik ze zie staan op de kade: hun uitgelaten gekwetter en gekwebbel houdt het midden tussen een kippenhok en een schoolreisje. Als ze mij zien, kirren ze vrolijk in koor dat we nu compleet zijn en dus meteen aan boord kunnen gaan. Ik doe mijn best en lach de meest aardige glimlach waartoe mijn lippen op dat moment in staat zijn.

Achter mijn masker zucht ik diep en vraag ik me af wat me heeft bezielde om in te stemmen met deze klus. Waarom heb ik niet gezegd tegen mijn tante dat ik geen tijd had, toen ze me vroeg verslag uit te brengen van het jaarlijkse tripje van haar clubje plattelandsvrouwen? Ik had gemakkelijk kunnen liegen over een of andere grote opdracht voor een magazine, maar nee, ik liet me verleiden door de smaak van de naam: de liederlijke glorie van de Costa Liguria. En door het geld natuurlijk. Dus nu sjok ik gedwee achter vijfenveertig provinciale vrouwen van middelbare leeftijd met wie ik de gehele dag zal doorbrengen op een afgehuurde boot waarmee we naar alle dorpjes van Le Cinque Terre varen. Tja, het leven van een vrouw alleen is niet altijd even zinderend concludeer ik, maar gelukkig maakt een bezoek aan een van de mooiste plekken van Italië veel goed.

Ik stap op de deinende loopplank, wandel wankelend naar het einde en grijp de aangereikte hand als ik in de boot dreig te vallen. **Op het moment dat mijn handpalm de huid raakt van die ander, slaat de bliksem in:** een huivering schiet door me heen en ik voel op elk plekje van mijn lijf kippenvel ontstaan. Verschrikt kijk ik op en verdrink vervolgens in de mooiste donkerbruine ogen die ik ooit zag. Ze lachen me twinklend maar enigszins geschrokken toe. Ook de stuurman - wiens hand ik nog altijd niet heb losgelaten - heeft de inslag gevoeld. De tijd staat even stil en brengt ons allebei van ons stuk. Tot de puberale gilletsjes van de dames vanwege het schommelen van de boot weer tot ons doordringen en ik zijn hand loslaat om me in de hilariteit van de groep te begeven.

Bevend pak ik de reling van de boot, snuif een gulp zeelucht naar binnen en draai me om. Ik zie de spieren in zijn bovenarmen aanspannen als de stuurman het laatste touw vastmaakt en ik denk aan hoe die armen om mij heen zouden voelen, hoe zij mij krachtig in hun greep zouden houden. Hij gaat de stuurhut binnen en

werpt me onderweg een blik toe waarvan mijn maag omdraait, de golven zijn er niets bij. **Elke vezel in mijn lichaam hunkert naar een aanraking van deze man, naar hem aan te raken.** Het is veel te lang geleden dat ik een naakte man heb gevoeld; de eenzame winter is lang geweest. Ik zie in zijn ogen dat hij hetzelfde

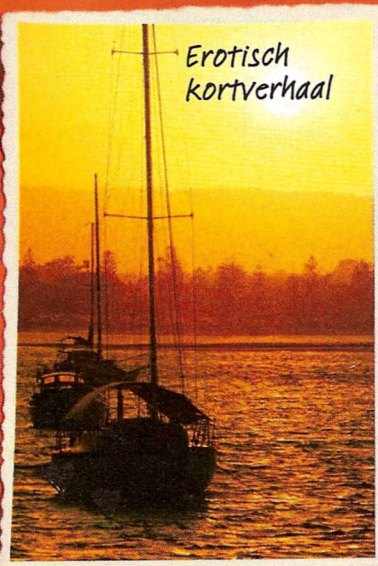
voelt en vraag me af wat hij nu in gedachten met mij doet. We varen in minder dan een halfuur naar Monterosso, het eerste dorpje waar we aanmeren. Ik wil liever niet, maar ik ga met de groep mee aan land en laat mijn aanbieder smachtend achter op de boot. Bij het uitstappen doe ik net alsof ik mijn evenwicht verlies, zodat ik zijn hand opnieuw kan pakken, maar hij is me voor, grijpt me bij de bovenarm vast en houdt me even tegen zich aan.

Mijn adem stukt als ik voel dat hij van de gelegenheid gebruik maakt om in mijn hals te rui-

ken. Zijn parfum van zee, zon, en een beetje vers zweet prikt in mijn neusgaten en doet mij - nog lang nadat ik alweer land onder mijn voeten heb gekregen - duizelen.

Als we na een uur terugkeren, heb ik wederom geen enkele moeite om zwakke zeebenen voor te wenden. Hij kwijt zich zorgvuldig aan zijn taak van zorgzame kapitein en begeleidt me deze keer zelfs naar een bankje op de voorsteven. Ik bedank hem en zie eenzelfde onuitgesproken dankbaarheid in zijn ogen. Ik hoop dat de dames niets doorhebben, al kan het me niet echt veel schelen, maar ik doe toch een poging om me te mengen in hun enthousiaste gesprek over de schoonheid van Le Cinque Terre, al was het maar om hun aandacht niet naar hem uit te laten gaan. Ik wil hem helemaal voor mijzelf. Ik wil hem niet delen, niet met deze dames. Tot mijn opluchting hebben zij het veel te druk met elkaar.

Een kwartier later, bij Vernazza, herhalen we het procedé bij het uitstappen. Helaas meren we hier maar liefst twee uur lang aan, omdat we een vroege lunch aan wal eten. Ik waggel mee met de groep door het kleine dorp, maar ik ben in mijn hoofd nog op de boot waar ik hele andere dingen consumeer dan de pasta die ik tijdens het middagmaal krijg voorgeschoteld. ➤

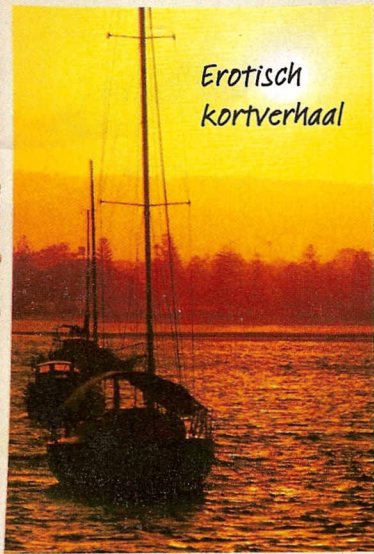

Auteur: Eef Lanoye

Ken je van: haar erotische verhaal *Verneder mij, alstublieft* uit *La Maitresse du Pirate*. Haar debuut, de erotica-verzameling *Sterrenogen*, verschijnt in september. Ze is het nichtje van schrijver Tom Lanoye.

“Het is veel te lang geleden dat ik een naakte man heb gevoeld.”

Erotisch
kortverhaal

Een nacht in de Costa Liguria

Als we eindelijk terugkeren, ren ik bijna de laatste meters naar de loopplank waar hij al staat - klaar om mij te ontvangen. De reactie van de dames maakt me nu echt niets meer uit, mijn verlangen om hem terug te zien is te groot. Als hij me verwelkomt met zijn stevige greep, zie ik in zijn ogen dat hij

zich inhoudt om me niet hard tegen zich aan te drukken. Zijn lippen tuiten enigszins en in gedachten ontvang ik zijn warme kus. Ik positioneer mij deze keer op een bankje aan de zijkant van de boot, zodat ik ongegeneerd kan toekijken hoe hij geconcentreerd de boot bestuurt achter het roer. Ik ben blij dat we niet in Corniglia kunnen aanmeren en moeten doorvaren tot Manarola, zodat we iets langer op het water kunnen vertoeven.

Daar aangekomen en ook weer vertrokken, herhaalt zich ons spel van kortstondig maar zo lang mogelijk aanraken. En ook bij Riomaggiore, de laatste stop, genieten we van elkaars handen en onze nabijheid.

Daarna ronden we af met Portovenere waar we vanaf het water de burcht bewonderen, alvorens we het hele stuk terug tuffen naar Lévanto. Als we daar na een klein uurtje staren naar de stuurhut arriveren, draai ik zo lang als ik kan om niet van de boot af te moeten gaan. Wanneer ik eindelijk aanstalten maak om de loopplank voor de laatste keer te bestijgen - alle dames zijn al lang en breed op de kade - grijpt hij me opnieuw ferm beet en durft hij me aan te spreken met de vraag of ik Le Cinque Terre

mooi vond. En of hij me nog een extra boottocht mag aanbieden om ze vanavond nog eens te bezichtigen in het donker. Hun lichtjes schijnen vanaf het water werkelijk betoverend te zijn.

Ik besef dat dit mijn kans is om al mijn verlangens van de dag waar te maken. De droombeelden flitsen door mijn hoofd: we sleuren gehaast de kleren van elkaars lichaam, hij tilt me op, legt me zachtjes op de bodem van de voorsteven en begint mijn naakte lijf van kop tot teen te kussen. Te strelen. En neemt me dan hard en diep in het maanlicht op de deinende zee.

Ik voel het broeien tussen mijn benen en ik wil niets liever dan het tafereel in mijn hoofd ten uitvoer brengen, maar ik verbaas mijzelf door zijn verzoek vriendelijk af te slaan. Bijna koel na een dergelijke dag, maar ik vind de woorden niet om hem uit te leggen dat het zo beter is. Mooier. Deze flirt was volmaakt tot nu toe. Er vervolg aan geven, kan alleen maar tegenvallen en dat zou deze prachtige dag tenietdoen. Ik zie in zijn donkere ogen dat hij me niet begrijpt, dat ik hem pijn heb gedaan. Ik mompel mijn excuses en ga aan wal. **Ik voel dat hij me nakijkt, hopend dat**

ik me bedenk en terug kom rennen om in zijn armen te vallen. Maar ik keer niet terug, ik durf niet. Ik neem de trein naar mijn hotel en duik meteen mijn bed in, nadat ik eerst de luiken heb gesloten: ik heb genoeg zee gezien vandaag.

Midden in de warme nacht word ik wakker van het heftige verlangen dat nog steeds in mij zit. Ik bevredig mijzelf met alle beelden van de stuurman die nog altijd door mijn hoofd spoken. Mijn schokkende climax is vol lust van de afgelopen dag met een bittere nasmaak van mijn zelfverkozen eenzaamheid.]

“Hij legt me op de voorsteven, en begint mijn naakte lijf te kussen.”

VOLGENDE WEEK: 'EEN NACHT IN WAARSCHOOT' DOOR SCHRIJVER HERMAN BRUSSELMANS